

Sygn. akt III CSK 181/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko E. S.A. w W. i E. sp. z o.o. w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej E. S.A. w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 1136/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9 maja 2014 r. przez zasądzenie od pozwanej E.S.A. w W. na rzecz powoda kwoty 266.068 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lipca 2011 r., z zastrzeżeniem solidarnej jej odpowiedzialności z B. F., w stosunku do którego uprawomocnił się nakaz zapłaty z dnia 8 lipca 2013 r. w sprawie IX Nc 785/13, a w pozostałej części powództwo oddalił, a także oddalił w pozostałym zakresie apelację pozwanej.

W skardze kasacyjnej strona pozwana powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Obie przyczyny dotyczą tych samych przepisów. Występowanie zagadnienia prawnego skarżąca połączyła z potrzebą udzielenia odpowiedzi związanej z formą i sposobem poinformowania wykonawcy przez podwykonawcę o zawarciu umowy o wykonanie robót budowlanych z dalszym podwykonawcą oraz przesłankami potraktowania zachowania wykonawcy jako zgody na wykonywanie robót przez dalszego podwykonawcę. Nieodzowność dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i w konsekwencji wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów odnosi się do problematyki podniesionej w ramach pierwszej przyczyny przedsądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w niej element interesu publicznego. Z tej przyczyny rozpoznanie skargi następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania albo jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania i uzasadnienie go w nawiązaniu do tych przyczyn (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), ponieważ tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Przyczyna objęta art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia tego zagadnienia z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Ponadto zagadnienie powinno być sformułowane w sposób ogólny i abstrakcyjny, umożliwiając Sądowi Najwyższemu udzielenie odpowiedzi uniwersalnej, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.).

Zredagowane przez skarżącego zagadnienie pozbawione jest właściwości kwalifikujących je jako istotne w powołanym rozumieniu. Przytoczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania rozważania nie odwołują się do orzecznictwa Sądu Najwyższego ani wypowiedzi doktryny, które podejmowały tę problematykę. Nie zostało wskazane jakie argumenty przemawiają za stanowiskiem, że mimo tego w sprawie występuje zagadnienie prawne. Nie ma zatem podstaw do uznania, że artykułowane wątpliwości wymagają wykładni powołanego przepisu, czy też zmiany dotychczas dokonanej. W istocie chodzi o kontrolę prawidłowości zastosowania art. art. 647¹ § 2 i 3 k.c. Nie należy to jednak do znamion powołanej przyczyny przedsądu.

Powołanie się na przyczynę potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., obligowało

skarżącą do wskazania przepisu, który wymagałyby takiej wykładni, ponieważ dotychczas do tego nie doszło albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.), jak też wyjaśnienia na czym polega niepewność związana z rozumieniem tego przepisu oraz przedstawienia, że wątpliwości mają poważny i rzeczywisty charakter, nie są zwykłymi powątpiewaniami, które wyłaniają się w każdym procesie stosowania prawa. Jeśli na tle stosowania tych przepisów powstały już rozbieżności w orzecznictwie na skarżącym spoczywa obowiązek ich przedstawienia.

Nie ma podstaw do uznania, że podniesione przez skarżącą kwestie budzą poważne wątpliwości i dlatego powinny być poddane kolejnej wykładni. Nie zostały przedstawione w skardze kasacyjnej argumenty, które przekonałyby do podzielenia stanowiska, że liczne wypowiedzi Sądu Najwyższego nie doprowadziły do wykładni wskazanych przepisów, czy też, że zachodzi konieczność ponownego podjęcia tej problematyki. Nie stanowi takich racji kwestionowanie stanowiska wyrażonego w zaskarżonym orzeczeniu.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie doszło do nieważności, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).